

Paludan-Müller, hvis »Danserinden« hun kunde udenad lige til Trykfejlslisten.

Under disse Forhold vendte Per sit Haab mod Hofjægermesteren og hans Kone. Overfor den sidste følte han sig noget mere fri, efterat Forvalteren — med hvem han hurtigt var kommen paa Kammeratskabsfod — havde betroet ham hendes Livshistorie, saavidt den da kendtes. Han fik her Forklaringen paa de Glimt af forborgen Jordiskhed i den fromme Dames Væsen, som han tidligere havde faaet Øje paa. Han forstod ogsaa nu bedre den unaturlige, erotisk farvede Tiltrækning, hendes store, graanende Skikkelse havde udøvet paa ham dernede under Italiens Sol. En Mindelse af hendes galante Fortid bølgede endnu om hende ligesom den hengemte Parfymeduft, der kan slaa igennem unge Enkers Sørgedragt. Der legede endnu formummede Eroter i det bevægede Smil om hendes skønne Mund. Hendes Blikke kunde forraade saa megen æggende Medviden om Kødets Skrøbelighed.

Per tvivlede dog ikke et Øjeblik om Oprigtigheden af hendes Religiositet. Derfor tiltroede han hende ogsaa andre af Hjertets gode Egenskaber, og det var nu hans Haab, at han ved hendes Mellemkomst skulde kunne interessere Hofjægermesteren og maaske ogsaa andre af Egnens Herremænd for sine Planer, der jo maatte siges at have særlig Betydning netop for midtjyske Godsbesiddere.